

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟ

Στις 23 Αυγούστου 1991 πέθανε η πρώτη Ελληνίδα πτυχιούχος Κοινωνική Λειτουργός που δούλεψε σαν επαγγελματίας στον τόπο της.

Η Καλλιόπη Νικολαΐδου-Πέπο, όπως την ήξεραν όλοι οι φίλοι της - γεννήθηκε το Φεβρουάριο του

Η κ. Νικολαΐδου παραλαμβάνει την τιμητική διάκριση στην διάρκεια του Δ΄ Συνεδρίου των Κοινωνικών Λειτουργών (Αθήνα, Δεκ. 1989), από τον Πρόεδρο του ΣΚΛΕ κ. Κυριακάκη. Στο βάθος διακρίνεται ο Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του Συνεδρίου κ. Αλτάνης.

1904 στη Στενήμαχο της Ανατολικής Ρωμηνίας. Πέρασε τα μαθητικά της χρόνια στη Βουλγαρία, στην Αυστρία και στην Ελλάδα.

Γαλλικά, Γερμανικά, λίγα Βουλγαρικά και λίγα Αγγλικά, θαυμάσια δε Ελληνικά - (όπως άλλωστε όλων όσων μεγάλωσαν στη Βουλγαρία) - ήταν οι γλώσσες που την βοηθούσαν να επικοινωνεί με τους πάντες και να αισθάνεται σαν στο σπίτι της οπουδήποτε στην Ευρώπη. Αγαπούσε την Ελλάδα με πάθος. Ίσως γι' αυτό απογοιτευόταν και θύμωνε τόσο έντονα με τα στραβά κι ανάποδα που έβλεπε γύρω της - έβριζε τότε και τάλεγε σπαράτα σ' όλους όσους θεωρούσε υπεύθυνους, γι' αυτό άλλωστε δεν ήταν πολύ αγαπητή στους οποιουδήποτε κρατούντες και γι' αυτό δεν μπόρεσε ποτέ να πάρει τη θέση που της άξιζε στην προνοιακή ιεραρχία του τόπου της. Μπορεί να γκρίνιαζε με τους Έλληνες για τους Έλληνες, αλοίμονο όμως αν κάποιος ξένος τολμούσε να θίξει τον τόπο της, τότε ήξερε πώς να τους αντιμετωπίσει όχι μόνο με μεγάλα λόγια, με ιστορικές αλήθειες αλλά και με δεδομένα από τις ατομικές της εμπειρίες που ομολογουμένως δεν ήταν πάντα χωρίς προκατάληψη.

Η κ. Νικολαΐδου απευθύνεται στους συνέδρους του Δ' Συνεδρίου Κοινωνικών Λειτουργών (Αθήνα, Δεκ. 1989), μετά την απονομή τιμητικής διάκρισης για της υπηρεσίες της, από τον Πρόεδρο του ΣΚΛΕ κ. Κυριακάκη. Στο βάθος διακρίνεται ο Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του Συνεδρίου κ. Αλτάνης.

Η Πέπο σπούδασε Κοινωνική Πρόνοια στη Γενεύη. (Η Ελβετία έγινε η δεύτερη πατρίδα της - στην κηδεία της δύο θαυμάσια μπουκέτα λουλούδια προέρχονταν από τις αδελφικές της πια φίλες της Γενεύης). Επέστρεψε στην Ελλάδα γεμάτη όνειρα να οργανώσει προνοιακά προγράμματα για παιδιά, να εκπαιδεύσει στελέχη, να προσφέρει στην κοινωνία.

Η Ελληνική κοινωνία δεν τη βοήθησε να εκπληρώσει τα όνειρά της. Προσλήφθηκε στο Υπουργείο Πρόνοιας ως Τμηματάρχης και μέσα σ' ένα χρόνο υποχρεώθηκε να παραιτηθεί. Από κει και πέρα δούλεψε στο ΠΙΚΠΑ απ' όπου συνταξιοδοτήθηκε μετά από 36 χρόνια σκληρής δουλειάς πάλι με το βαθμό του Τμηματάρχη. Πέρασε τον πόλεμο και την κατοχή κάνοντας δουλειά νοσοκόμου, δουλειά Κοιν. Λειτουργού, δουλειά οποιαδήποτε, αρκεί να 'φθανε στο σκοπό της. Κάποτε της ανέθεσαν να οργανώσει κάποιο ίδρυμα για τα παιδιά των λεπτών. Με τη βοήθεια μιας πολύ μικρής ομάδας εκλεκτών ανθρώπων ετοίμασε ένα περίπτερο στο νοσοκομείο λοιμωδών και πήγε στη Σπιναλόγκα να παραλάβει τα 28 παιδιά που έπρεπε να αποκατασταθούν μακριά από την οικογένειά τους. Ήταν κατοχή· μετά το τέλος της εργασίας της στο ΠΙΚΠΑ, κάθε απόγευμα, έπαιρνε το τραμ του Βοτανικού και μετά, με τα πόδια περνώντας το φυλάκιο των Ιταλών, πήγαινε να επισκεφθεί τα 28 παιδιά της στο περίπτερο των Λοιμωδών. Ωράριο εργασίας, τουλάχιστον 15 ώρες. Δουλειά επαγγελματική και εθελοντική, Κοινωνική Εργασία με άτομα, με ομάδα, με την κοινότητα ώσπου να πείσει τους δασκάλους να δεχθούν και "τα παιδιά της" στις κανονικές τάξεις του σχολείου. Τάβαλε με τους Ιταλούς, την πιάσανε οι Γερμανοί, αλλά ακόμα και τα στρατεύματα κατοχής αναγνώριζαν τελικά την αφοσίωσή της στα παιδιά και την τιμιότητα στις συναλλαγές της.

Η αναγνώριση του έργου της και του ήθους της έστω και αργά, ήρθε από τους συναδέλφους της Κοινωνικούς Λειτουργούς. Στο τελευταίο συνέδριο του ΣΚΛΕ, στην Καλλιόπη Νικολαΐδου δόθηκε τιμητική διάκριση. Ήταν η τελευταία φορά που παραβρέθηκε σε συγκέντρωση. Ήταν η τελευταία της μεγάλη ικανοποίηση. Τα χαμόγελα και τα συγχαρητήρια των νέων Κοιν. Λειτουργών και τα θερμά χειροκροτήματα μετά τα λίγα λόγια που είχε την ευκαιρία ν' απευθύνει στους συναδέλφους της ήταν η καλύτερη ανάμνηση που της κράτησε συντροφιά μέχρι το τέλος.

Τα λίγα λόγια της στη διάρκεια της απονομής της τιμητικής διάκρισης, δημιούργησαν θετική συναισθηματική ένταση μεταξύ των συναδέλφων συνέδρων που δέχθηκαν με ιδιαίτερη ικανοποίηση την αξιολόγηση της σπουδαιότητας του έργου της Κοινωνικής Εργασίας από μία συνάδελφο που την έκανε σκοπό ζωής με τόση επιτυχία.

“Ευχαριστώ πολύ για την αγάπη σας, είπε αρχίζοντας τον χαιρετισμό της και συνέχισε: ” όπως και για την συμπάθεια που μου δείξατε, είμαι πολύ συγκινημένη που ξαναβρίσκομαι πάλι μεταξύ φίλων, συνεργατών και δεν έχω παρά να σας πω ότι σας εύχομαι κουράγιο, πολύ δύναμη, γιατί το έργο μας είναι πολύ ωραίο αλλά και πολύ δύσκολο. Έχετε πολλά να αντιμετωπίσετε. Αλλά δεν είναι μόνο έργο. Είναι και λειτούργημα και σας συμβουλεύω μην κολλήσετε στην καρέκλα του γραφείου σας, αλλά κάντε δράση. Πλησιάστε το συνάνθρωπό μας, βοηθήστε τον γιατί όλοι έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλον. Δεν μπορώ πολλά να σας πω, είμαι στο περιθώριο της ζωής, σας νοιώθω πάρα πολύ, νιώθω τον κόπο που κάνετε και χαίρομαι, γιατί όταν εμείς αρχίσαμε, είμαστε μία χούφτα άνθρωποι.

Η κ. Νικολαΐδου σε ευχάριστες στιγμές επικοινωνίας με τους συναδέλφους της Κοινωνικούς Λειτουργούς, στη διάρκεια των εργασιών του Δ' Συνεδρίου Κοινωνικών Λειτουργών. (Αθήνα, Δεκ. 1989).

Πέντε άνθρωποι είμαστε. Και τώρα ακούω ότι είμαστε χιλιάδες. Αυτό είναι σπουδαίο. Μεγάλη ικανοποίηση.

Γιατί όταν αρχίσαμε μας κοίταζαν όλοι περίεργα, σαν περίεργα ζώα, και δεν μπορούσαν να καταλάβουν. Τώρα έχετε μια σειρά, έχετε μια θέση σας αναγνωρίζει η κοινωνία. Γι' αυτό σας εύχομαι δύναμη, κουράγιο και πολύ χαρά να έχετε από το έργο σας. Πρέπει να το αγαπάτε, είναι ωραίο πράγμα η κοινωνική εργασία. Γειά σας και ευχαριστώ για την τιμή που μου κάνετε“.

Τα λόγια, τα έργα και η μνήμη της θα είναι βαθειά χαραγμένα μέσα μας και θα μας συντροφεύουν στο δύσκολο έργο της Κοινωνικής Εργασίας.

Επιμέλεια: Έλλη Παπαθεοφίλου Παναγιώτης Αλιάνης